

עין משפט
גדר מצוה

קבא מיי פייח מהל' מתידין
ונתפשל הלכה ין:
קב ב מיי שס הלכה טו:

תורה אור השלם

1. והקרבנם על ה'הלחם שבעת כבשים תמימים בני שנה ופר בן בקר אחד ואילים שנים ידוע עליה לוי ומתקנים ונפקדים אשה ריח ניחח לך;

2. וְשֶׁבַח הַבְּכוֹר פִּיחַ הַשְּׂבִיעִי (קרבא בייח דהא דהא פיוח עליה דתני בקריה הביון);

3. וְבָקַב הַבְּכוֹר וְרָאָה וְדַבָּר מִפְּנֵי הַזֶּבֶחַ בְּיַד כֹּהֵן וְשֶׂה וּפָר בֶּן בָּקָר אֶחָד וְאֵילִים שְׁנָיִם יְדוּעַ עֲלֶיהָ לַלֵּוִי וּמִתְקָנִים וְנִפְקָדִים אִשָּׁה רִיחַ נִיחָח לָךְ;

4. וְדָבַר הַבְּכוֹר אֲמַר עַל לָחֶם הַבְּכוֹרִים וְנִחַפֵּה לַפִּי;

ו: על שני כבשים קדש ידוע לך לכהן;

וְקָרָא כֹהֵן כֹּהֵן

מוסף רש"י

וזו היא שיבה זו היא ביהא. מפני כמות הכניס מה בלא חולן וקולה ומת ונתן לו שנים. אלמלא מנתין ביה ש"י ח"י וג' דמי חבתות הוולת ונתיב לשון בלא חבתן פן יתעורר. ובענין יוסא ב' וחבתו ג'. וראה רש"י פירובין נא. בארכות. מה פילה ממשלו סעך לנת המנוע חולן וקולה ומת ונתן ששע לקטניו לפן לאן בשיבא אע"פ ש' על הלחם ^ט שבעת כבשים:

שיטה מקובצת

[ב כתיב לא חיבת אין נמחקו: ג] עצמן בלא לחם ואלחם בלא כבשים אין: ג] חיבתו ר"ע אומר נמחק: ד] אינו כבשים אינה מדהי: ה] מדאישינה סדרן. ומעתה אין אנו צריכין כשאתה מגיע אצל פרס ואילים אין (דב' ודף) א"ר:

א' לא משום דאשינה פרס אלא משום סבירא דאשתינה סדרן גרידא לא היה אמניא אחריניה ניתה. תרי"ח: ו] גמר יהיו מתהיינא. בשבעת ידיו לא קאי אכבשים והא

דארמינן כפי הקומץ כבשים מעכבין זה את זה פייח היה כתיב בתו (וי'ל) ודואי אין מקרא ויצא מירי פשוטו וקאי אכבשים לערי שכבוה וזה את זה אבל לא שיכבוה את הילחם דכתיב גורשי אנו אומרים עדיקר קיא אתא ללחם לומר שמעכב לחם הדיכ שמעמן לו דאדתי יהיו דאחא לומר דתי מניינהו שמעכב את חבריו מרחיבי כגי תהיינה תרי"ח: ז] וכן נגס נמי נילף. וא"ת הלא בן נגס פ"י שטמה שבמתניתין וי"ל בדמתי' לאו עיקר הטיע אבר אלא היק לדברין והי' פון להודוה לגושי' דדי כבשים דאשכחאנו במדבר קרבו כבשים בלא לחם. תרי"ח: ט] מה להלן לחם כח משמע דלר"ע לא קאי יהיו אכבשים וקשה הארמינן בהקומץ רבה שני כבשי עזרת מעכבין זה את זה יהיו כתיב בתו וי"ל דאדתי' לא קאי יהיו אכבשים (מיהן) לא קאי לך כל אכבשים אלא אלחם ודלחם מעכב את הכבשים ואין אכבשים מעכבין את הלחם וה"ל אנו צריכין לומר לכן נגס אכבא דמתי יהיו

מה:

דורש צספרי צפרשת כי תלך דל"ר מנינא פן חוקיה פן גרון וכי מדת פריס איליס ובצטיא אחת היא והלא כבר נלמך שלשה עשרונים לפר וגו' בלא מלמד שלשה גדולה ואיפה קטנה קרייה איפה: **קרבו** ובצטיא בלא לחם. פי' ט' צנונתרס שלג היה להס אלל מן וקשה דצפ"צ דיומח' (ע"ה):

מוכת ^ט לדומות העולם היו מציאין להס מיני מאלל וצפ"י שמי הלחם לקמן ^{זה}. נמי מוכח שיהי עמחה לחם הפנים צמדצר והיו מקדיצין מנתת העומר ואומר ר"ת דהיינו טעמלא דמתיצ כי מצוואו אל הארץ ור"ע לטעמיה דמי מצוואו ללו דווקא אלל ר"ש כתיב ישמעאל ספ"ק דקדושין ^{ד'} ^ז: דציהא לאמר פייחה מייכו קשה לחס כן אף קרצניהס לא יקריבו ויש לחלק ^ט (ונראה לפרש) משום דשמי הלחם צריכו זכיורים כלקמן ^{ד'} (מי: ז) ומה צבירים צארכן אף שמי הלחם כן ועוד דרשינן דציהא פרק רצי ישמעאל (לקמן קט:) ממוצטומיכס למטועיו מ"ל: ה' **הלכה** רביי שמעון בן גמ' שפי' תימה הילכתא למשיחא כדפריך ^ז [פי' בית שמואי (וצמיס מה): וצפ"י ד' מיתות (סנהדרין נא): וצפרק עשרה ויחסן (קדושין עג). גבי ממוריס ^ט **פירשתי: שבעת** כבשים אע"פ שאין אלהם. מללל כתיצ והקרבתס ^ט על הלחם ^ט שבעת כבשים:

מדאשתיני סידרן. משמע אז לל אשתינו

ה"א דחד נינהו וקשה דפרק צל לו (יומא ע:) נלריך ^ט (איל אחד) לאשמועינן איל האמור צת"כ זהו האמור צתומס הפקודיס ואילל דדריש הסס מלחד מיוחד וי"ל דמלכהל כתיצ פריס ושמי איליס והכא כתיצ איל ושמי פריס ^ק ש"מ אז בעי קאמר מללל כתיצ ג' פריס וג' איליס והיינו דכרשע דהתס אז ולס שניס:

גמדר יהיו מתהיינה. ואף על גב דמו דקאי חלסיה לנדו ואכבשין לנד כדאי' צהקומץ (צדיה)לעיל ס:.) מייכו מסתצר ליה ללל ניקוס לעיכוצ כבשים צלחס ומימהו הול:

ובן נגס אי"ף יהיו מתהיינה. דהל דמי ארדתי טפי דמתייהבו מייכו צענין לחס ואף על גב דלמך טעמלא ^י צנמתינין [שכן מלנינו צמדצר מ' שנה או' צדיחו מייחוי לל דמו להדדי דמלל ^י לכבשי ומלל שני כבשים פתך דלסקי דכישו מייחוי עדיף ליה פתך לר"ע כיון דעדיף אע"ג ללל דמו וצומקספתח [פ"ן] ותצ"כ משמע דלמך ר"ע^ט דצר שקולו מי מכריע ואלמן פן נגס **אזי אכריע:** זז היה שיבה זו היא **ביאה.** ל"ע אז מנינן למילף ממתרייכוו **למחי לא ילפינן ^ט:**

דנין דבר שמתנה צבחה. תימה אלרצה דנין דצר שממנו קרב למוצח כתיב יהיו לה' **צבחה** ויהיו לה' **צבחה** דבר שמתנהו קרב למוצח ויס לומר דהכי באל דל מסתצר ליה טפי כיון דלדי וולדי אלחם קיימי:

דאמר רב הונא קנאו השם ונתנו אונקמן. פירש צנונתרס

סוף הגזול קומ' צ"ק דף קט:) קאמר **הכי דכרשינן** פרק צמחל דסוכה (דף ע"ה:) ומו דמינה דהתס היו לקדש צו את האשה ולכל צרכיו והכא **לא** היו הכי כדאימא צקדושין (דף ע"ג:) המקדש צמלקן לא קדש אלל נראה לי דמילתא דרב הונא אהא ציממך א:

התכלת פרק רביעי מנחות

^א **שסמ"ד** היו להס פריס מרוביס. כלומר דמיס לקנות פריס ואיליס כדי צרכן: ולא היו להס **כבשים**. כלומר אלס יקינו מן הדמיס איליס ופריס אילס יהא צידס דמיס לקנות נכסיס: **יציאו פר אחד ונכסיס** ו': **ואיליס מרוביו**. צלל מנתתס): **הפר א**] **האילי והכבשי.**

דכתיבי צהאי קרל והקרבתס על הלחס שצעת כבשיס מתימיס בני שנה ופר פן צקך וגו' (ויקלח עג): **אם** **הלחם**. שמי הלחס דעמרת: **הלחם מעוכב אם הכבשיס**. הכך שני כבשיס דשלמיס: **צמדצר קרבו כבשים צלל להס**. כלומר צלל שמי הלחס הצאסי עס שני כבשיס שחרי ו' עומר ושמי הלחס אינן צאין אלל מן הארץ (לקמן דף עג:): **הלכה דרביי פן נגס.** דכבשיס מעכבי לחס: **אין העטס דרבייו**. דהוא אומר צמדצר **שלא האמור צפרשט פנחס**]. כגון הכך דמוסף קרצו צמדצר: **והאמור צת"כ**.

[ויקלח כגן] כגון הכך ו' כבשיס ופר ואיליס ו'לעולה דעל הלחס ושני כבשיס ו'למימס לא קרצו צמדצר כללמך **צנמי: גב' חובס** על הלהס דמשמע דאינן קריצין צלל לחס ולא לחס קרצ צלל כבשיס והדך כתיב שצעת כבשיס דמשמע אע"פ שאין לחס: **א"כ מה פ"ל על הלחס כו' קודס שנתייכו צלחס**. על זמן שאזי צמדצר: **כשאהס מגיע כו'**. דתיצ"כ (ויקלח כג) כתיצ פר ושמי איליס

בצומחס הפקודיס (צמדצר כח) כתיצ פריס בני צקך שניס ואיל אחד אלל אלו דחומס הפקודיס צאין בגלל עצמין וי' דמוקפין הן ואינן טעונין לחס: **והאמור צבוריס כתיב לא קרצ צמדצר**. דלכרמן שלל נתימנין: **כבשיס קודס שנתימנין צלחס: מדהני איסנינו**. פר ואיליס א: ^א:

דלחריני. ג] ו'וע"ז דשוין: **מולשגני סדרן**. דתיצ"כ ד] ^א כבשיס ופר ואיליס וצפנחס והקרבתס פריס ואילי' כבשיס וגו': **גמר יהיו מסייהינה**. דכתיצ צלחס (ויקלח כג) ושני כבשיס והניף הכהן ארומס **אז יהיו לה' לכהן** הכמוריס מנופה וגו' יהיו לה' לכהן יהיו היייה אלס ויענין אהייל קיימחא הוייה או אללס או אכבשיס הלכך גמר יהיו מסלת מסייהינה (סס) מה היהול הוייה אלחס **אזי היא הייה אלחס:** **גמר יהיו מפי' חז**. דכתיצ גבי ז' ^א כתיצ: (סס ^{טו} א) ^ט (ועולה) יהיו עולה לה' ^א : ^א כתיצ: ^{טו}] **שכולו לכהן**. לאפוקי כבשיס אימויקיהו למוצח: **היו אומר אלו כבשיס**. אלמלא יהיו אכבשי' ו] ^א כתיצ: **קנאו השס ונתנו לכהן**. דמשולחן בצוה קונו. ועיקר מילתיה דרב הונא אגול הגר ציממר צפ" הגזול לעיס צצ"ק (קט:) ^{יח}] האלס א) לה' לכהן א: ^א

לכהן כתיב איהוהו דבר שמקצתו לה' ומקצתו לכהן הוא אומר אלו כבשים ור"ע מי כתיב קדש יהיו לה' **ולכהן** לה' **לכהן** כתיב כדרב הונא דאמר רב הונא ^א קנאו השם ונתנו לכהן: **אמר ר' יוחנן** **הכל מודים שאם**

דהתס קאמר צבריימא קנאו השס ונתנו לכהן שצאוו משמר והכא לל מנית אמרת ומו דמינה דסוכה (דף ע"ה:) ומו דמינה דהתס היו לקדש צו את האשה ולכל צרכיו והכא קדש יהיו לה' לכהן: ^ב] ונגא לן דהאי יהיו דלח' דגמר מסולת תהיינה מה להלן לחס אכא נמי בלחח כתיב בלחח יהיו אכבשי וכן נגס גמרי יהיו מייחי עולה לה' דכבשיס הוו עולה ולא לחס האי יהיו אכבשין קאי:

קודס שנתייכו בלחם דהיינו לאחור כניסתן לארץ: אמרת כשאתה מגיע אצל פריס ואצל אילים של חומש הפקודים אין את של

תורת כתינים ומה שאמור בתורת כתינים לא קרב במדבר הואיל ובאין בגלל לחם: ודלמא פריס ואילים לאו אינהו נינהו משום דהכא שנים והכא אחד אבל כבשיס דהכא ו' והכא ז' נימא דתן חן: מוראשניו סדרן דהכא (אמר) קריבל לז' כבשיס ברישא דפר וב' אילים והתם ב' פריס ואיל אחד ו' כבשיס לכספך ש"מ וזהוהו אחריני ניהו: גמרי יהיו מתהיינה רכיבים בלחח היה דכתי' קדש יהיו לה' לכהן: ^ב] ^א ונגא לן דהאי יהיו דלח' דגמר מסולת תהיינה מה להלן לחס אכא נמי בלחח כתיב בלחח יהיו אכבשי וכן נגס גמרי יהיו מייחי עולה לה' דכבשיס הוו עולה ולא לחס האי יהיו אכבשין קאי:

מסורת הש"ס

ג] יוחא ב' מיר ה. מכות
ז] מולין פה. לעיל ד' ע"ב. וש"מ.
א] וי"ק קט: ערילן פח:
ג] קודס א' הסהיז'ו צ"ל איליס מרוביס צלל מנתתס שצבורי ד' והוא שייך לייכור ולעיל וזו מדת פריס וז' ומתקן לקמן ד"ה איליס כו' (ד' מלאן) על המנשה שייך לעיל:
ה) ג"ח כבשיס דשלמיס. צ"ק.
ו] וצמדצר (עג. טג. ו). ועולה. צ"ק.
ח) כתיב כבשים כו' וצפנחס כתיב פריס שניס ואיל אחד ושבעה כבשיס וגו'. **שמתה לכהן** (ט' מ"ו). **שמתה לכהן לחס כו'** (ל"ק ט') [שן יח],
ל) כתיב' דכחל שלמינו ד"ה צמריי אלילס ש"מ אי פייש צמריי ללחח איל חלל פיירש ממ"ח מוספי' לקמן צמקין.
מ) ג"ח צמרי' צמותו טעיסל מנלל שס עמי' מוסי' מוסי' ג'.

ד"ה הלכה כו' מה שצינימי ^ט.
ט) עס הלחם. צ"ק.
י) ג"ח שבעת ועל הקרן לארץ ^ט מנחה מזלה כתיב והקדשתם שבעת כבשיס על הלחם. צ"ק ^ט מ"ו.
יב) ולא כתיב ג' פריס ופילה איליס ש"מ אי פייש קאמרי היימיו מדרשתי כו'. צ"ק.
יג) צמתינן מ"מ יהיו מייחי.
יד) ג"ח אע"פ ע"ד פייש ^ט צמתינן יהיו מסייהיני ומללו ^ט.

יז) מייחי ללל דמי כו' שייק.
יח) הדבר. צ"ק. י' ו'ע"ש ^ט הלכה כו' ד"ה חלי יחזן.
יא) הסס ומו דהתס. צ"ק.
יב) ו'ע"ש מוספת ונמיס מד: ד"ה וואפי'.

גהרות הב"ח

ו' רש"י ד"ה מנהיג וכו'
ואיליס דלחמיני סה"ל ואח"כ מ"ה הני גבני אשמינו כבשיס ועל"י דשריט:
ג] ד"ה גמר וכו' לה' קדש ואח"כ מ"ה דבר שמתנה לכהן לחס וכו' לכהן סה"ל ואח"כ מ"ה כולו לכהן דכל כבשיס:
א) ד"ה קנאו וכו' הלהס המורשב לה' לכהן:

רבינו גרשום

לפר ושני עשרונים לאיל ונכתיבהו דיןן כמנחה ואמר לך ר' אחיה האבא אז היה אמר כעשרין דאורייתא או דין עשרין להוית לעיור לרא איהא: ב' פריס ואיל וכהביש ושעיר של מוסף עצרת שבחמוש הפקודים ופר ואילים וכבשים ושעיר דותרת כתיבי דחובותי היום כולן קריבין בצעות משאור לארץ ולל מוסף היו קריבין תהלה ואח"כ של חובת היום: הפר ואילים ושבעת הכבשיס ושעיר אין מעכבין את הלחם והלחם מעכב את הכבשים אותן שני כבשים של זבח השלמים כשהיו ישראל במדבר קרבו כבשים של זבח שלמים בלא לחם וזער משום דכתיבי ממושבותיכס הביאי לחם גנופה משיכנסו לארץ ולא קודס: א' כאן יקרבו וכו' אבל אין הטעם כדבריו שאותן ב' כבשים של שלמיס שיהיו באין על הלחם לא קרבו כלל במדבר לפי שכן אמורים כתיב עס הלחם וכל האמור בתורת כתיבים לא קרבו במדבר לא פריס ולא אילים אלא כבשים ולא שעיר: אילא מפני מה אני אומר יקרבו כבשיס בלא לחם מפני שהכבשי' מתיידין את עצמן שבחיותן: חובת על הלהס. סמוך ללחם (שני כבשים) מה ת"ל על הלחם שלא נתחיבו כבשיס באמרויס כאן בתורה כתיבס

^[1] נראה דצ"ל ומפק ליה דהאי יהיו אילס קנאו דגמר מנחלת וכו'.

עין משפט ונר מצוה

קו א מויי פ"ח מהלכות ממזין ומוספין הלכה טו:

קו ב מיי פ"ח מהלכות פסוה"מ הלכה י: קא ג ד מיי פ"ח מהל' ממזין ומוספין ה': טו:

קט ב מיי פ"ח מהלכות פקולת הלכה י: ו מיי פ"ח מהל' ממזיק דין יד:

קי ז מיי פ"ח מהל' פסוה"מ ה': טו:

הגהות הב"ח

(ב) גנ' ואמר רבה:
(ג) רש"י ד"ה ומעט וכו' גינוט ספ"ד וחל"ט מ"ה מה
(א) ד"ה לפקדי וכו' שלמים לה' ע"ל ט:.

שיטה מקובצת

[ב] ולא מעכבי. ואפי' דאייקנא ליעיל [אמקרא] דשמית בכשוי לא מעכבין את הלחם דאפי' לרע' דאמר [והשני כושב] ולא מעכב [לחלח] ויכא דהווקקו זה לחם שבשמיטת מקדישו ומעכבי ומאי שגא שני בכשוי כי היכא דהווקקו זה לזה בשיטת לקישה ולעכביה. חס' [חחרות] טו והתם גמלין. רכתב ויתא היל' יעשה זבח שלמים לה' ואת' לקמן בפי התורה ספיק דלתיי תורה מקודשו מקראי אחייני דרכיכי בתורה עצמה ולהט' זהו קראי התי מחברה [והיכא דאיכא] בזה וכתוב אתחייב בתוכי מקודשו וי'ל' הדתא מאלי גייר לא אתי דאמינא תורה שלמים גיירו כשאי שלמים דעלמא דלאו לחם גיירי [יבם הכי] גמי לא אגיר לחם בובה ללא לכת' צורכי קראי חש' ההתם ואת' גיירי וכשוי עצת לאו מקראי תורה גמירין דהוי' תורה ליכא ויכתא אחייני [בהדיהו אכל] הני דאת ביה וכתוב אתחייב בתוכי לא לקדש שבשמיטת השלמים כראי' ליעיל להני עיריבי תריהו ואת' מהיכא נפקא לן אגרי ויירי [וכשוי נפקא] דשלא לשמן לאו קודש לחם ביהדיהו ואין לומר שזבח דכתיב ואת אילי קישה שוב שלמים על כל המצות [ובזמן] שלם שלמים על כל [המצות]

זהו קראי התי מחברה [והיכא דאיכא] בהדיהו אכל] הני דאת ביה וכתוב אתחייב בתוכי לא לקדש שבשמיטת השלמים כראי' ליעיל להני עיריבי תריהו ואת' מהיכא נפקא לן אגרי ויירי [וכשוי נפקא] דשלא לשמן לאו קודש לחם ביהדיהו ואין לומר שזבח דכתיב ואת אילי קישה שוב שלמים על כל המצות [ובזמן] שלם שלמים על כל [המצות]

פ"ב פ"ג [אתח] נתקלקלו הלוים בש"י. ת"ח. תיבת הכי נמחק: [ד] דקתני כל זמן הקרבנות רבא אמר לעילם: [פ] תיבתו אלא מקרא נמחק: [ו] נגס ולר"ע דתיב: [ח] תורה דלא: [צ] עשר כבודי מה תורה שלמים ומקדש לחם אף היא כבוד אוחה של

שלמים מקודשת לחם באכי כי גינתו הס' ו'אח"כ מה"מ מה איל: ו' דלא מ"א דאין לחן מותרין: [א] ומעלה השקלו ודרשי' לויכ"ו

כל העובד בים התיכון עבדו יתן חרותו: [ח] מבן שרשים שהנו ומעלה: [ט] מביא מבתו: [י] משי"ה אמו: [יא] ויכאל תיבת ואוכלו נמחק:

טו] לה מדרתן תיבת דתניא נמחק: [טו] לישרפינהו אלתר. לאו דקא דאין שרופין קדישי בייט דלאו אלתר רדצה לומר במורא: וי"ט

מו:

אבדרו כבשים לא תיבעי אָך דודאי בעי הנופה. זהדי כבשים אחרני ולא דמי לזו תודה וזו לחמה דלוי אגדה התודה אינו מניח אחרת: **וּמְאִיאַ** שגא שבועה כבשים ופרים וא"ם מקדשי ולא מעכבי. אגב מקדשי נקט מעכבי דהא דרשקין לעיל (ד' מה:) שצעת כבשים אע"פ שאין לחם והי"ג לחם אע"פ

שאין שצעת כבשים ומיכו צונקונטרס

פ"י למיזעולא ליה כמר דהחוקקו זה לזה

בשמיטה: **לפיכך** שהשני שלא

יצטמן א א קדש ה'הם. טפי הוה נימח' למימני שחטן לשמן קדש הלחם אלא

אשמיעין אע"ג דלמירני לשמן נשחטו

לא קדש הלחם: **שתי** ה'הם הבהות בשני עצמן. מנ"ד לחם עיקר:

יואלשרפינהו אאלתר. ואפי' למ"ד (פסחים

דף לד:) אפי' פיגול טעון (?) אורה הכא

שאני דמנזותן נקר: **לפי** שאין

שרופין קדישים ב"ש. הוה מני למיעקר

למזלא יו"ט לאלתר לשרפינהו דמנוטר

לא יליף מדמסיק אורח הקרבנות:

צורת הקרבנות. פירש צונקונטרס

עד ממד של צין הערצים

מניהו בשמעתא דנתקלקלו הלוים צניר

(ר"ה דף ל:) מפרש דקרבנות ניצור

קרבי לחם הממדי דוחו עשה דהשלמה

לכן נראה לפרש עד הלילה:

מה כבורים בשני עצמן. ואפילו

הכי איצטרך (ט' לרבי עקיבא

יהיו מתיינה ללחם דמעכב כבשים:

עד

האיל יעשה זבח שלמים ה' על סל המצות מלמד שהסל בא חובה לאיל

ושחיטת איל מקדשן לפיכך ^אשחטו שלא לשמו לה' קדשו הלחם תנו רבנן

^בשתי הלחם הבאות בשני עצמן ^גוינפו ותעובר צורתן ^דויצאו לבית השריפה

מה נפשך אי לאכילה אתיין ליכלניהו או לשריפה אתיין לשרפינהו לאחרת

למה להו עיבור צורה אמר רבה לעולם לאכילה אתיין גזירה דשמא יודמנו

להן כבשים לשנה הבאה ויאמרו אשתקד לא אכלנו לחם בלא כבשים

עכשיו נמו ניכול ואינהו לא ידעי דאשתקד לא הוו כבשים אינהו שריין

נפשיהו השתא דאיכא כבשים כבשים הוא דשרו להו ^ה אמר רבה מנא

אמינא לה ^ודתנן א"ר יהודה העיד בן ^זבוכרי ביבנה כל כהן ששוקל אינו חוטא

אמר לו רבן יוחנן בן זכאי לא כי אלא הכל כהן שאינו שוקל חוטא אלא

שהכהנים דורשין מקרא זה לעצמן ^חיכול מנחת כהן כליל תהיה לא תאכל

הואיל ועומר ושתי הלחם ולחם הפנים שלנו הן היאך נאכלין הני שתי הלחם

הכי רמי אילמא בבאות עם הזבח אטו תורה ולחמה ימי לא מנדיב

כהנים ואכלי להו אלא לאו בבאות בשני עצמן וקתני היאך הן נאכלין אלמא

לאכילה אתיין אמר ליה אביי לעולם בבאות עם הזבח ודקא קשיא לך מתורה

ולחמה לחמי תודה לא איקרו מנחה שתי הלחם איקרו מנחה שגא' ^יבהקריבכם

מנחה חדשה לה' רב יוסף אמר לעולם לשריפה אתיין והיינו מעמא דלא

שרפינן לפי ^{יא}ושאון שורפין קדישים ביו"ט א"ל אביי מי דמי התם לאו מצותן

בכך הכא דמצותן בכך לישרפינהו מידי דהוה אפר ושעיר של יום הכיפורים

אלא אמר רב יוסף גזירה שמא יודמנו להם כבשים לאחר מכאן א"ל

אביי תינהו כל זמן הקרבתם ^{יב}אחר הכי לשרפינהו מאי תעובר צורתן נמי

דקתני זו צורת הקרבתם רבא אמר לאכילה אתיין וגזירה משום דרבה ולא

ממעמיה ^{יג}אלא מקרא ואמר רבא מנא אמינא לה דכתיב ^{יד}מומושבותיכם

תביאו לחם תנופה [וגו'] כבורים לה' מה כבורים בשני עצמן אף שתי הלחם

בשני עצמן ומינה מה כבורים לאכילה אף שתי הלחם נמי לאכילה

ה'ת"ר

התכלת פרק רביעי מנחות

זעו תנופה. כבשים האחרים ^אוצעו תנופה[לדברי הכל דמתירין הן ועוד דכזה כמיז תנופה ו] והניף אותם הכהן: **מאי שגא שני כבשים.**

דשלמים דמקדשי לחם דתמיא לקמן בשמעתא (דף מו.) אין מקדשין הלחם אלא בשמיטה: **ומעכבי.**

ר'יוחנן[לעיל]ע"גא[ח]ולא[פ]להחוקקומעכבי

לכן ננס: [ו] **הואיל והווקקו.** שני

כבשים ולחם: **והא תודה** [ז] לא

הווקקו. היא ולחמה לתנופה צמיד: **ומקדשא.** ללחם בשמיטה והיינו

דלמרינן קרבנו על זבחי[מלמד שאין

הלחם קדוש אלא בשמיטת הזבח

צפ' התודה (לקמן ד' עמ:): **ומעכבא.**

דלא ארין תודה ארין לחם דלא ארין

קדושינן אלא בשמיטה: **ומאי שני**

כבשי ערשא[פירוש] **שלמים.** אכל שצעת

כבשים ופרים ואילים עולה יניחו[ו]ט

כמו איל נזיר שלמים הוא ומקדש

הלחם דנמפרט לקמיה: **לפיכך.**

כי דשחיטת איל מקדשן שחמיה לאיל

שלג לשמו לא קדש הלחם דכמיז

זבח שלמים [ו] על סל המזות אי

זכימוו לשם שלמים מקדש סל הסל ואי

לא לא: **הכאות בשני עצמן.** אליבא

דרבי עקיבא דלמר [מה:] כבשים אין

מעכבין את הלחם: **העובר לורסן.**

ליפסלו בלינה: **אי** לאכילה **אסיין.**

ו' דלא ארין תודה ארין לחם דלא ארין

לשריפה אסיין לשרפינהו לאלתר.

הואיל וזו היא עיקר מנווחם: **השפס**

דאיכא כבשים כו'. הלכך הואיל

וקדשים מעליא נייהו ומשום גזירה הוא

דשרפינן להו לא מני למשרפינהו עד

ליפסלו בלינה: **מנא אמינא לה.**

דלאפילה אמין אפי' באין בשני עצמן: **אינו חוטא.** ואע"ג דכמיז (שמות ז)

כל העובר על הפקודים והכינה לא

נפקדו אינו חוטא דכפרשיגא צפ"ג

(עיל ד' כא:) דמייתו ומסרי להו לניצור:

שאינו שוקל חוטא. דכל הרלוו לפיכך

קאלמר דהיינו מצן כ' שנה ומעלה יא:]

לעצמן. להלחמן: **שלנו פן.** אם אתו

ונמיס שקלים לנשכא ננחלו באין

אף משלנו שהרי כל הקרבנות מן

השכסה באין ורבן יוחנן בן זכאי לא

דריש וכל מנחת כהן אלא בזמנה

שהסגן מניח ^{יז}כשני עצמו מש"ה ^{יח}

חוטא: **אילמא בצאיין.** שמי הלחם עם

הזבח אמאי קמי היאך הן נאכלין

הא ללחמי תודה דמי ותודה ולחמה

מי לא מנדיב כהנים ואכלי: **הסס.**

גבי קדשים הנשרפין לאו מנוחן דבך

דמעיקרא לאכילה אטו אלא שארעי

צהן פסול כגון נותר או עמול הלכך

צנקהינהו עד החול ושרפינן להו:

שגא יודמנו להם כבשים לאחר מכאן.

לחמר שריפת הלחם הילכך משהינן

להו שאם יצאו הכבשים יונפו עמהם

של צין הערצים: **לכפר** הכי

לשרפינהו. אמאי משהינן להו כל

הא נמי אף ע"ג דאיכא זבחים אחריני בהויי איל נזיר עולה וחטאת: שתי הלחם הבאים

בשני עצמן. בשלא היו להם כבשים יונפו כדי להחיר החדש במקדש: והעובר צורתן. שיעשה להן לינה ויצאו לבית השריפה: אמר

רבא לעולם לאכילה אתיין. האי לחם שבא בלא כבשים ואמאי תעובר צורתה ויצא לבית השריפה גזירה שמא יודמנו להם כבשים

לשנה הבאה ולא יחורשו להביאם עם הלחם ויאמרו אשתקד וכו': לחמי תודה לא איקרו מנחה הלכך ליכא בתורה בלא מנחת

כליל ושריין. לפי שאין שורפין קדישים ביים טוב דרכי אמרינן בספ' שבת תן לו כקר שני לשריפתו. התם לאו מצותן בכך.

דמעיקרא לאו לשריפה אתיין: אלא אמר רב יוסף משום הכי לא שרפינן להו לאחרת גזירה שמא יודמנו כו': תיבת ולרעביבנהו

כל זמן הקרבתם בכל היום שמא יודמנו: לבתה כיין כליל נודמנו לשריפתיהו בלילה ואמאי צרכי לינה: ולאו מעטמיה דלא

מיז למילף לה מהא דנתן העיד בן כוכבי אלא מהא רכתבי ממושבותיכם וגו':

מסורת הש"ס

[ב] ולקמן עד: [ג] שקלים

פ"א מ"ד לעיל כל: בערך ד',

[ד] ונזיל העוך סברינן,

[ו] ונשנת כבי: וכו': [ז] י"ג

[י"ק, ז] ויקרא (כו, ו) ויקרא

[י, ח] גינוט ספ"ד וחל"ט ר"ה

מה איל מורי כו'. י"ק, ט) האיל

והאיל מקדשן. י"ק, ט') ז"ל

עיבור, ט) ונזיל מ"ז].

- ↑ ואת האיל יעשה זבח שלמים ליה על סל המזות ויעשה הכהן את מנוחו ואת סוטה במדבר ו כו' וכל מנחת ניצור כליל תזקח לא תאכלה.
- ↑ ויקרא ו טו וביום הכיבורים בהקריבכם מנחת חטאה ליה בשבעתיכם מקרא קוש יזקח לכם כל מלאכת עבודה לא תעשה: במדבר כו בו ממושבותיכם הביאו לכם תנופה שתינו שני עשורים סלת תהייתו חמץ תאפהו בכורים ליה: ויקרא כו ז

גליון הש"ס

נב' ויצאו לבית השריפה. פי' לקמן דף עד פ"ב:

מבוסף רש"י

שתי הלחם הבאות בשני עצמן. גמון אלא היו לו כבשים לצבור ואמרינן לעיל כפריהם המלכות יונפו ומעבר צורתן ואלו לימת השריפה ופלוני אמוריאל הס' אדאכ למ"ד לפילה אמין ואלה למ"ד לשריפה אמין [וההן ידעו]. כל כהן ששוקל אינו חוטא. דלקמן אטו חוטא מפלו לאלהמלה לא מידיש, ומעמא מפרש נמסרם שקלים דלמיז כל השכיב על הפקודים. ושנן יזי לא נפקד ועת' אדאכ למינה סא מייתי חולין לעזרה אפילו הכי אטו חוטא דמפרש לקמן כל כהן שאינו שוקל חוטא.

ואינו, זה בנימטרסל עיט עטר כשטיס וריעי עטט יזי, וכל העובר מפרש סלס.

השכיב בים סוף (עיל בס:) אלא שהכהנים דורשין מקרא זה לעצמן. להלחמן ועלן קרין שלנו הן. שארי מנווחת השלכם הן באין ואם אטו שוקלין לנשכא

ננחלת מנחת העומר ושתי הלחם ולחם הפנים משלנו

והיאך נאכלין המזב' אן סך

מאכל ועדיין למ' לן סך

דרשה דהיל' גליל מהיה

מנחמת סת' ויריפתא מתי

אכל מנחמת ציבור זיל כמר

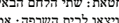
רוכא (שרבין ד,.) אן

שרופין קדישים ביו"ט.

ולקמן בצניקין (דף כד:)

ליפינן מקראי דלתי שרפינן

(שבת כב:.)

רבינו גרשום

ואליבא דבן גנסי. דאמר

כבשים עיקר לאו תביע לך

דכיין דהתנפו כבשים סוני:

כתודה. כלומר וממקום

בבאתה מה תודה שלמים ומעכבי לחם.

הכא נמי אף ע"ג דאיכא זבחים אחריני בהויי איל נזיר עולה וחטאת: שתי הלחם הבאים

בשני עצמן. בשלא היו להם כבשים יונפו כדי להחיר החדש במקדש: והעובר צורתן. שיעשה להן לינה ויצאו לבית השריפה: אמר

רבא לעולם לאכילה אתיין. האי לחם שבא בלא כבשים ואמאי תעובר צורתה ויצא לבית השריפה גזירה שמא יודמנו להם כבשים

לשנה הבאה ולא יחורשו להביאם עם הלחם ויאמרו אשתקד וכו': לחמי תודה לא איקרו מנחה הלכך ליכא בתורה בלא מנחת

כליל ושריין. לפי שאין שורפין קדישים ביים טוב דרכי אמרינן בספ' שבת תן לו כקר שני לשריפתו. התם לאו מצותן בכך.

דמעיקרא לאו לשריפה אתיין: אלא אמר רב יוסף משום הכי לא שרפינן להו לאחרת גזירה שמא יודמנו כו': תיבת ולרעביבנהו

כל זמן הקרבתם בכל היום שמא יודמנו: לבתה כיין כליל נודמנו לשריפתיהו בלילה ואמאי צרכי לינה: ולאו מעטמיה דלא

מיז למילף לה מהא דנתן העיד בן כוכבי אלא מהא רכתבי ממושבותיכם וגו':

